

При тия думи Гого вдигна глава и нѣкакъ въпросително погледна учителя.

Учителятъ го хвана за ржцѣ и привлече до колѣнѣтъ си.

— И така, тебе ти е жално за Петра?

— Да, — едва продума Гого. Устнитѣ му затрепераха, и двѣ едри сълзи се търколиха по червенитѣ му бузки.

— Азъ искамъ той да отиде утрѣ съ татка, а азъ да остана вмѣсто него въ училище.

— Ти да останешъ?!., Ти да останешъ утрѣ слѣдъ 12 часа, когато всички дѣца си отидатъ въ къщи? Когато всички свободно ще играятъ, ти да стоишъ затворенъ?

— Да! — кимна утвърдително глава Гого, но сега по-смѣло и по-радостно.

— Но ти можешъ ли прѣписа наказанието на Петра?

— Азъ още не мога тъй хубаво да пиша, — въздъхна Гого, — но мога да пиша пржчици и кравайчета, зная да пиша и П и Т.

Гого гледаше дълго и въпросително учителя.

— Азъ ще пиша, господинъ учителю, хубаво ще го напиша.

Учителятъ се замисли.

— Добрѣ, — каза най-послѣ той. — Ти тъй много се молишъ за брата си и тъй настоявашъ да останешъ вмѣсто него, че азъ не мога да ти откажа. Кажу ми, че утрѣ въ 12 часа може да си отиде, а ти ела тука съ плочата си.

Гого се тъй зарадва, че нищо не отговори. Червенина облѣ страничкитѣ му.

— Сега мога ли да си отида? — попита той.

— Да, иди си. Но утрѣ? Утрѣ ще дойдешъ!

— До виждане, господинъ учителю!

Гого хвана протегнатата ржка на учителя и весело изкочи изъ двора.

— Учителятъ веднага му викна:

— Хей, момченце, искашъ ли ябълка?

— Да, да, искамъ!